

[Carl Petersen.]

og dertil kommer, at anlægsudgifterne også i dette tilfælde vil blive fordoblet.

Også min gruppe står delt på dette spørgsmål. Jeg kan derfor ikke i dag tale på hele min gruppes vegne, da der er et endog betragteligt antal af mine gruppefæller, som mener, at skolen bør flyttes væk fra København. Men trods de divergerende meninger, der kan være i alle grupper, vil jeg dog slutte med at udtale håbet og ønsket om, at man denne gang under udvalgsarbejdet søger at få dette spørgsmål løst, få det gjort færdigt. Det er ikke det høje ting værdigt at vente længere med denne sag. Og lad denne sags løsning blive til brug for skolen, til hjælp for landbruget og til gavn for samfundet.

Harald Nielsen: Det forslag, vi i dag behandler om udbygning af landbohøjskolen, er jeg, må jeg sige, noget forbavset over.

For et par år siden kom den højtærede landbrugsminister med et forslag om en lang større udvidelse end den, han foreslår i dag. Dengang sagde den højtærede landbrugsminister — og påberåbende sig den samme sagkundskab, som han støtter sig til i dag — at det var at skaffe bedre betingelser for skolens hele arbejde og for at skaffe plads til den stigende elevtilgang var særdeles nødvendigt med en udvidelse af skolen på Frederiksberg til et samlet beløb på omkring 85-90 mill. kr. Skolen skulle kunne rumme indtil 1 500 elever, og der måtte bygges og udvides også af hensyn til det forskningsarbejde, der udføres derude, og som tager et stedse større omfang.

I dag kommer den højtærede landbrugsminister og siger, at det, der dengang var så yderst påkrævet, ikke er så påkrævet mere. Man kan nøjes med plads til 1 300 elever i stedet for som tidligere foreslået 1 500, og man kan godt skære byggeprogrammet ned fra 90 til 60 mill. kr. Det fremgår dernæst videre af de bemærkninger, hvormed den højtærede landbrugsminister ledsager sit forslag, at han ganske vist kun betragter denne løsning som en midlertidig løsning, en art nødløsning, noget, man skal klare sig igennem med indtil videre. Jeg er usægtelig noget forundret herover, og jeg spørger den højtærede minister, om han virkelig mener, at det er sagligt for-

svarligt at gå til en halv løsning netop nu, hvor vi alle, tror jeg, har en klar erkendelse af, at det ikke mindst på det forskningsmæssige og undervisningsmæssige område er mere nødvendigt end nogen sinde før, at vi kommer helt på højde med den moderne tids krav. Sker det ikke, sækker vi agterud. Denne betragtning har naturligvis også sin fulde gyldighed, når det drejer sig om den højere undervisning og forskning på jorddyrkningsområdet. Den højtærede minister kender mit parti så godt, at han ved, at vi ikke er ude efter at bruge flere penge end strengt nødvendigt; vi ser gerne besparelser, og vi ser med tilfredshed, at den højtærede minister i forhold til sit første forslag har strøget sådanne ting som en fest- og kongressal, der ikke har nogen direkte betydning for undervisning eller forskning. Vi ønsker meget, at man ved den endelige udformning af byggeplanerne har alt omhyggeligt gennearbejdet, gennemtænkt og planlagt, så der ikke ofres mere på opgaven, end den virkelig kræver. Men vi er usægtelig meget skeptiske over for halve og midlertidige løsninger, som efter næsten al erfaring, selv om de rent øjeblikkeligt kan forekomme billige, i det lange løb viser sig at være meget kostbare.

Jeg kan derfor allerede på dette sted i min tale sige til den højtærede landbrugsminister, at hans midlertidige løsning finder vi ikke sagligt rigtig. Vi ønsker ikke en halv, men en hel løsning af landbohøjskolens forhold, en løsning, der straks tager sigte på at give vor landbohøjskole fuldt ud tidsvarende forhold at virke under, og en løsning, der kan holde lang tid fremover. Sådan har vi da også handlet i et tilsvarende tilfælde: polyteknisk læreanstalt flyttes ud på Lundtoftesletten, og der bygges her en fra først til sidst helt ny skole udformet efter de mest moderne principper og derfor sikkert også bydende de bedst mulige betingelser for den undervisning og forskning, der hører hjemme på denne skole. Det er dyrt, det koster mange penge — 200, måske 300 mill. kr. — men der har jo været omtrent almindelig enighed om, at det var nødvendigt.

Selv om man naturligvis ikke uden videre kan drage sammenligninger mellem én læreanstalt og en anden, kunne man dog alligevel godt med dette i erindring få den